

Senyor bisbe

HOMILIES

> FUNERAL DE MN. ANTONI CONILL I COSTA, CANONGE DE LA CATEDRAL DE VIC

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 4 març del 2010.

Dijous II de Quaresma: Jr 17,5-10 // Lc 16,19-31

Acabem d'escoltar, en la missa exequial pel nostre germà, el sacerdot Antoni Conill i Costa, les lectures que corresponen a la litúrgia pròpia d'aquest dia del temps de Quaresma. I ho hem fet en aquesta catedral basilica de Sant Pere de la ciutat de Vic, on el germà que ens ha deixat va celebrar tan-tes vegades els misteris de la fe cristiana. Ell, com a canonge prefecte de cerimònies, va preparar amb cura i estima les celebracions, perquè fossin sempre per a glòria de Déu i santificació dels homes.

Les paraules de Jesús que hem escoltat en l'evangeli ens han posat davant del misteri de la mort, realitat universal. Tots, rics o pobres, grans o joves, sans o malalts, ens trobarem cara a cara amb el misteri de la mort.

Els dos personatges de la paràbola de Jesús representen dues actituds davant la vida ben contraposades i amb conseqüències diferents després de la mort. L'un, amb la seva riquesa engegadora, solament pensa

en els plaers i oblida els altres, sobretot els més pobres, oblida Déu, oblida el sentit de la vida. És tan ric i viu tan segur amb la seva riquesa, que viu com si Déu no existís. Ho té tot. Almenys li ho sembla a ell, quan de fet li manca el més necessari. Quina necessitat té de Déu? No veu Déu i no veu el pobre. La riquesa i l'abundància havien tornat cec el ric: cec per a no veure Déu, cec per a no veure el pobre, cec per a l'altra vida. La ceguesa en ell és ben palesa i ben culpable, perquè no posa la confiança de la seva vida en el que realment val, no edifica la seva vida sobre la roca sinó sobre la sorra, i, per tant, és una vida sense consistència.

L'altre personatge té un nom: Llätzer, que significa «Déu ajuda». I aquesta és la seva única riquesa: la confiança en Déu. Viu pobre i malalt, *esperant satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric*. És un d'aquests pobres que porten la seva misèria amb paciència i confiança en Déu. És un d'aquells que solament poden suportar la seva existència perquè es fien de Déu. És un d'aquells a qui s'adiuen aquelles paraules de Jesús: *Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!* (Mt 5,1).

La mort iguala totes les persones. Tant el ric com el pobre de la paràbola moren i en el moment de la mort els béns d'aquest món no han servit per a res per al ric. El que realment val després de la mort és la confiança posada en Déu. Perquè –i aquesta és la saviesa autèntica– l'existència de l'home no

se cenyeix a la vida sobre la terra, sinó que perdura encara després de la mort. I aquest «després de la mort» té característiques d'eternitat. L'opció per la confiança en Déu té valor de felicitat eterna. La confiança en les riqueses porta al fracàs etern.

En la paràbola de Jesús apareix una expressió en llavis d'Abraham: *Ja tenen Moisès i els profetes; que els escoltin*, com a resposta a la petició del ric Epuló demanant el signe prodigiós de Llàtzer ressuscitat per a advertiment dels seus germans. Aquestes paraules ens porten a unes altres de sant Pau als cristians de Corint: *Els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd. Però és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats, tant jueus com grecs. Perquè allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes* (1Co 1,22-25). L'única paraula que salva és l'anunci de Crist mort i ressuscitat que fa l'Església i que demana la conversió de vida. El qui amb fe acull la paraula proclamada en l'Església i viu d'acord amb aquesta fe, posant la confiança en Déu, té vida eterna.

Avui nosaltres enterrem amb esperança el nostre germà Mn. Antoni Conill. Ell era un home fidel a Crist que estimava amb passió l'Església. Tota la seva llarga vida per aquest

món, quasi vuitanta-set anys, fou donada al servei i estima de l'Església. El seu cor era un cor sacerdotal, amant del servei ministerial i servidor de les persones i les institucions de l'Església, sempre amb la paraula assenyada i els fets constructors de comunió i caritat.

Avui acomiadem un sacerdot fidel que en tota la seva vida sacerdotal, seixanta-dos anys, no va voler fer res més que de sacerdot al servei de l'Església i dels homes. I ho fem en l'Any Sacerdotal que el Papa ha donat a l'Església amb motiu dels cent cinquanta anys de la mort de sant Joan Maria Vianney. Benet XVI expressa entre les finalitats d'aquest any la de «redescobrir i enfortir més la consciència de l'extraordinari i indispensable do de gràcia que el ministeri ordenat representa per al qui l'ha rebut, per a l'Església sencera i per al món, que sense la presència real de Crist estaria perdut».

El sacerdocí ministerial en l'Església és insubstituïble perquè, per mitjà dels sacerdots, Crist es fa present enmig del món amb la seva paraula de vida i amb els sagraments de salvació. Certament que els ministres del Senyor som febles i estem necessitats com tot cristià de la misericòrdia divina que ens acompanya en tot moment guardant-nos del mal i aixecant-nos de les caigudes, que ens volen apartar del camí de la fidelitat; però també és cert que en la nostra vida experimentem la gràcia de Déu que ens sobrepassa i veiem com les persones es troben amb Crist i amb el seu amor per mitjà

de la nostra pobra persona, que en raó del sagrament ha estat transformada per a ser presència de Crist enmig del món.

La grandesa del nostre germà, Mn. Conill, ha estat la de deixar-se transformar per Jesús, deixant que el seu pensament sigui el seu, que la seva mirada de la realitat sigui la de Crist, que les seves accions siguin les de Crist, estimador i servidor dels homes. En la seva vida i en les seves paraules no va voler *conèixer res més que Jesucrist, i encara crucificat* (1Co 2,2). En ell les paraules que abans hem llegit de sant Pau han estat realitat: *Nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd.*

Tota l'Església, i de manera especial els seus ministres, tenim la responsabilitat de ser portaveus del qui és la Paraula, Jesucrist, llum del món. Tots els homes tenen el dret d'escoltar aquesta Paraula de manera clara, perquè puguin trobar el qui és la Vida i en ell trobin la vida. No hi ha cap altra paraula de vida per a la humanitat que la que el Pare ha enviat a aquest món. I aquesta paraula continua viva enmig del món en la seva Església, que som tots nosaltres, i de manera especial en els seus sacerdots, que han de comunicar al món la paraula autoritzada i els signes de salvació que són els sagraments.

Mn. Antoni Conill portava en el cor tota la nostra diòcesi de Vic. La va servir des del treball en la cúria diocesana, tenint cura

del que se li encomanava, perquè totes les parròquies i comunitats poguessin complir la seva missió pastoral. Un treball amagat i silenciós però ple d'amor i d'eficàcia per a glòria de Déu. Aquesta realitat d'home i de sacerdot que estimava la diòcesi ens porta a demanar al Senyor que ens ajudi a tots nosaltres a estimar l'Església sempre. La salvació de Crist ens arriba en una Església concreta, per a nosaltres és l'Església de Vic, unida a tota l'Església estesa d'orient a occident. La nostra mirada avui, tot preguntant per Mn. Conill, s'estén a tota la nostra diòcesi, a tots els seus preveres i diaques, a tots els religiosos i laics, a totes les famílies i especialment als malalts i ancians. I, tot mirant, preguem perquè el Senyor ens faci el do de les vocacions sacerdotals i religioses que necessitem per a tenir la vida autèntica en Crist, perquè en el nostre cor el materialisme, l'hedonisme, la ceguesa espiritual no hi facin niu sinó que tots nosaltres siguem com el pobre de la paràbola que avui hem escoltat i posem la confiança sempre i en tot moment *en l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre* (Rm 8,39).

Hem escoltat en el profeta Jeremies: *Jo, el Senyor, examino l'interior dels homes per donar a cadascú segons els seu comportament, segons el fruit de les seves obres.* Nosaltres avui, amb caritat esperançada, encomanem a la misericòrdia de Déu el nostre germà, Mn. Antoni Conill. El Senyor el coneix i el Senyor l'estima. Nosaltres li presentem, juntament amb l'eucaristia per

ell oferta, tota la seva vida, tot el bé que ell ens ha fet a nosaltres amb la seva paraula i el seu servei, tot l'amor que ens ha donat.

En la pregària de l'Església sempre s'uneixen l'Església que pelegrina per aquest món amb esperança i l'Església que ja gaudeix en el cel de la visió eterna de Déu. A la intercessió dels sants encomanem l'etern descans del nostre germà perquè gaudeixi de la festa sense fi en el cel. L'encomanem a la Mare de Déu, a qui ell estimava tan tendrament i a qui invocava filialment. L'encomanem als sants de la ciutat de Vic, on ell ha nascut, ha viscut i ha mort, a sant Llucià i sant Marcià, a sant Bernat Calbó, a sant Antoni Maria Claret, a santa Joaquina de Vedruna, a sant Francesc Coll, a la beata Carme Sallés, a la beata Maria del Patrocini de Sant Josep, a la beata Ramona Perramon i a tots els qui ens han precedit i ara veuen Déu cara a cara. Que ell, el nostre germà, Mn. Antoni Conill i Costa, rebi, per la misericòrdia de Déu, el premi dels servidors fidels. Amén.

> ACCIÓ DE GRÀCIES - 400 ANYS PRESÈNCIA DELS CAPUTXINS A IGUALADA

Homília pronunciada a l'església del convent dels Caputxins d'Igualada el dia 23 de març del 2010.

Is 63,7-9 // Sl 144 // 1Co 1,3-9 // Lc 1,39-55

Ministre provincial, pare guardià, pares i germans caputxins,

Sr. Arxiprest, preveres, diaques,
Germans tots:

La nostra celebració eucarística és d'acció de gràcies a Déu, font de tot bé, pels quatre-cents anys de la presència dels caputxins a la ciutat d'Igualada. La data que commemorarem és la del 25 de març de 1610, quan es procedí a beneir i col·locar la primera pedra de l'edifici que seria el primer convent dels caputxins a Igualada.

Quatre-cents anys al llarg dels quals hi ha hagut de tot: glòries i ombres, com en tota obra humana; però, amb tota seguretat, el que sí que s'ha manifestat és la fidelitat de Déu. Quatre-cents anys amb dificultats de guerres i persecucions; però també amb la perseverança del servei cristià i de l'amor fraternal, en la comunitat franciscana i en la ciutat.

Quatre-cents anys que han donat molts fruits de gràcia de Déu, amb un noms concrets, amb uns rostres i amb uns fets de caritat i donació que resten la més gran part en la memòria de Déu –l'única i vertadera memòria que roman per sempre–, però també amb uns noms més propers a nosaltres i que molts de vosaltres recordeu agraïdament.

Quatre-cents anys en què han sortit una bona colla de vocacions caputxines: alguns frares de renom, com poden ser predicadors, missioners per terres colombiano-amazòniques i, per gràcia de Déu, un germà «màrtir»

en la persecució religiosa dels anys trenta al nostre país, fra Eudald d'Igualada, i un altre germà caputxí nascut en aquesta ciutat i que, si Déu vol, el propvenent 25 d'abril a Barcelona serà declarat beat per l'Església, fra Josep d'Igualada, el Pare Tous, fundador de les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

Quatre-cents anys que no són solament passat, sinó que són present d'una comunitat de germans caputxins presents en aquesta ciutat, servint des de l'esperit de sant Francesc d'Assís les persones de la ciutat d'Igualada.

Quatre-cents anys que criden a la continuïtat de la presència dels caputxins a Igualada, que és un do de Déu que hem de demanar amb tota humilitat al Senyor, per al bé de l'Església que pelegrina en aquesta ciutat i en aquesta diòcesi.

La Paraula de Déu que acabem d'escoltar ens ajuda a donar gràcies a Déu, en *Esperit i en veritat* (Jn 4,23). La nostra acció de gràcies és adreçada al Senyor, tot recordant les obres que ell ha fet en nosaltres i en aquesta ciutat d'Igualada per mitjà dels caputxins al llarg dels quatre-cents anys. Obres que han estat de donació, de caritat, de servei, de lloança, de predicació, de testimoni, de fidelitat, de pobresa, de celebració, de reconciliació. Les paraules del profeta Isaïes que hem escoltat són plenes de sentit per a nosaltres avui: *Vull recordar els favors del Senyor i les seves proeses, tots els seus beneficis i la seva bondat*

per la casa d'Israel, el bé que els va fer ell, que és compassiu i ric en l'amor...

El qui dóna acció de gràcies posa els ulls en la font de tot bé: el Senyor, *que és compassiu i ric en l'amor...* El qui vol dóna gràcies sincerament passa pel cor els esdeveniments de gràcia que són reconeguts com a beneficis de Déu.

Sant Pau en la segona lectura que hem escoltat dóna gràcies a Déu, reconeixent els dons que el Senyor ha fet en els cristians de la comunitat de Corint. La mirada de l'apòstol reconeix la riquesa dels dons de la gràcia de Déu en el cor dels creients d'aquella comunitat. La gràcia gratuïta i immerescuda de Déu s'ha vessat en aquella comunitat que ha obert el seu cor a la fe que prové de la predicació de l'evangeli que els ha arribat de boca de Pau.

La gràcia de Déu en la vida i la predicació de Pau té una única font: Crist crucificat. En la mateixa carta als cristians de Corint, els diu Pau: *Mentre era enmig vostre, vaig decidir de no conèixer res més que Jesucrist, i encara crucificat*. L'experiència de Francesc d'Assís és també aquesta mateixa. Ell volia viure configurat a Crist i participar de la seva passió. Els seus estigmes manifesten aquesta unió a Crist crucificat. Recordem que la primera església dels caputxins a Igualada fou dedicada a l'Estigmatització, o llagues de sant Francesc.

Amb això vull dir que la mirada de la comunitat cristiana i del bisbe, en els quatre-cents anys de presència dels germans menors

caputxins a Igualada, és d'acció de gràcies pels dons que el Senyor ens ha fet per mitjà d'aquesta presència; una presència en què s'ha manifestat la gràcia de la creu de nostre Senyor Jesucrist. Perquè certament tan sols perdura el que passa per la creu de Jesucrist, tot el que és donació en la veritat de l'amor. En Crist ho tenim tot! En Crist hi ha tota la saviesa de Déu! En Crist hi ha tot l'amor misericordiós de Déu! Aquesta és l'obra que perdura en el cor de Déu. L'obra que porta a Crist. L'obra del qui sap trobar Crist en els germans. L'obra que és amor que brota de la creu de Crist. L'amor que beu en les llagues de Crist la caritat que mai no mor.

L'església en què celebrem aquesta acció de gràcies, el temple del convent dels caputxins a Igualada, és dedicada a Maria Immaculada. En ella cal que s'inspiri la nostra acció de gràcies: *La meva ànima magnífica el Senyor ... perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.* Maria, després d'escoltar les lloances de la seva cosina Elisabet, no es tanca en ella, sinó que posa la seva mirada en el Déu Totpoderós que ha obrat en ella la meravella de les meravelles: el Déu amb nosaltres. Però la seva mirada és plena de l'admiració del qui resta bocabadat davant l'obra meravellosa de Déu que ha mirat la petitesa de la seva serventa. Aquesta és la veritable acció de gràcies. No és pas la del qui es reconeix l'obra com a seva; sinó la del qui sap que la veritable obra és la de Déu en el cor d'ell, en el cor de les persones, en el cor de les nostres comunitats, en el cor de l'Església, en el cor del món.

L'obra de Déu en el món té aquest inici: *Derroca els poderosos del soli i exalça els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.* I té també aquesta continuïtat: la humilitat. L'Encarnació i naixement de Crist unit a la seva mort és el camí de tot cristià i el que sant Francesc volia per als seus germans. La humilitat de cor és la veritable pobresa, és deixar-se del tot en mans de Déu, és reconèixer la paternitat de Déu, que, si té cura dels ocells i de les flors del camp, encara té més cura de tots nosaltres. L'obra que perdura sempre és la de la humilitat, perquè és l'obra de la veritat de Déu en nosaltres.

Un dia fra Masseo va dir a sant Francesc: «Perquè tu, Francesc? Tu no ets ni bell del cos, ni savi, ni noble, i per què tants et segueixen?» I sant Francesc li va respondre: «Saps perquè? M'ha estat donat per l'Altíssim. Perquè els seus ulls santíssims no han vist mai entre els pecadors ningú tan vil i tan mediocre com jo. És per això que ell m'ha escollit, per confondre la noblesa, la grandesa, la força, la bellesa, la ciència del món. I que es reconegui que tota virtut i tot bé ve de Déu.»

La nostra acció de gràcies avui com sempre és l'Eucaristia, que és l'ofrena de Jesús al Pare per la salvació de tots. Jesús mateix és la nostra acció de gràcies a Déu. El nostre pare sant Francesc ho expressava d'aquesta manera en la primera regla: «I com que nosaltres, miserables i pecadors, no som dignes de pronunciar el vostre nom, amb humilitat demanem

a nostre Senyor Jesucrist, Fill vostre dilectísim, *en qui us heu complagut* (Mt 17,5), que ell us doni gràcies, juntament amb l'Esperit Sant Paràclit, com a vós i a ell us plau, ell que us basta sempre en tot, i pel qual ens heu fet tants beneficis. *Al·leluia*» (XXIII, 5).

Per això cal que avui, quatre-cents anys després de la primera pedra del convent dels caputxins a Igualada, la nostra acció de gràcies s'levi al Pare, font de tot do i de tot bé, per mitjà de Jesucrist el seu Fill en l'Esperit Sant, per intercessió de Maria Immaculada i del nostre pare sant Francesc, per tot els dons que hem rebut per mitjà dels germans caputxins durant aquests quatre-cents anys, tot demanant-li amb humilitat que es compadeixi de la nostra petitesa i ens faci el do de la presència enmig nostre d'una comunitat de germans caputxins que ens faci present el carisma de la vida evangèlica, senzilla, humil i servicial, que el Senyor va donar a la seva Església per mitjà de sant Francesc d'Assís. Així sigui.

**> FUNERAL DEL SR. MANEL ANFRUNS
(MEMBRE DEL CONSELL DIOCESÀ DE
PASTORAL)**

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 29 de març del 2010.

Sav 4,7-15 / Sl 22 / Mc 15,33-39; 16,1-6

Acabem d'escoltar el relat de la mort i resurrecció de Jesús. I ho fem en plena Setmana Santa, quan estem tot just iniciant el camí que va des del Diumenge de Rams

al diumenge de Pasqua. I avui a la catedral de Sant Pere de Vic la comunitat cristiana acomiada un germà seu, Manel Anfruns, pregant per ell i pel seu etern descans.

Tota persona és un regal de Déu per a la seva esposa, per als fills, per als pares, per als germans, per a l'Església, per als amics. I deixeu-me que expressi els sentiments de tots nosaltres. Manel ha estat un regal tan gran per a tots nosaltres! I per això mateix ens costa –em costa– tant d'acomiar-lo, perquè –pensàvem– encara li quedava tant de bé per fer.

La fe cristiana no pren res a la nostra humanitat, la porta al camí de la plenitud, perquè és el camí de ser cada vegada més Jesús, és el camí d'anar-nos configurant a ell, és el camí de la santedat: arribar a aquella mesura de vida plena i de felicitat que el Pare etern des de sempre ha somiat per a tots i cada un de nosaltres.

I per això mateix la fe cristiana en aquest moment de dolor per la mort d'una persona estimada sap que les nostres llàgrimes s'uneixen a les de Crist, que va plorar el seu amic Llätzer, que es va compadir de la viuda de Naïm, que va tornar a la vida la filla de Jaire. Al nostre cor li costa tant d'entendre per què Déu ha cridat en Manel tan aviat!

El cristians mirem amb dolor la mort, però som capaços també de mirar-la cara a cara, des de la mirada de Crist, i per això som capaços de dir com sant Agustí: «Déu ha

donat tal gràcia a la fe, que la mort, tan contrària a la vida, s'ha convertit en un mitjà de passar a la vida» (St. Agustí, *La ciutat de Déu*, XIII, 5).

En Manel era un home de fe cristiana autèntica, viscuda en la plena comunió de l'Església, amb ganes que aquesta fe arribés al cor de les persones que el Senyor posava en el seu camí. Com a bon pare, estimava els seus fills i volia per a ells el millor: que poguessin conèixer i estimar Jesús. La seva gran preocupació eclesial era una catequesi feta en la fe autèntica i en la comunió de l'Església. I per això mateix la fe cristiana que el va acompanyar en el pelegrinatge per aquest món és la que li ha obert els ulls a la plena visió de Déu. La misericòrdia de Déu que el va acompanyar sempre en la seva vida guardant-lo en la plena comunió de fe i de vida en l'Església, és també la que li ha donat entrada a la vida per sempre. Així ho esperem i així ho demanem a la misericòrdia divina.

Les paraules del llibre de la Saviesa que hem escoltat en la primera lectura obren una mica d'horitzó en el nostre dolor ple de fe: *El just ni que mori aviat trobarà el repòs ... Déu s'ha complagut en la seva vida i l'ha estimat ... En poc temps havia arribat a la maduresa d'una llarga vida ... La gent que ho veia no ho entenia ni sabia adonar-se d'aquesta veritat: que Déu dona als sants el favor de la gràcia, i ve a visitar els seus elegits.* I nosaltres, amb dolor i amb

la fe posada en l'amor de Déu, sabem que en Manel és estimat de Déu, i que Déu l'ha acompanyat en la seva vida i en la seva malaltia i en la seva mort. Déu l'ha estimat, Déu li ha donat el favor de la seva gràcia, que és amor, Déu l'ha visitat amb la seva misericòrdia infinita.

Però la lectura de la mort i resurrecció de Jesucrist obre del tot l'horitzó de la nostra esperança. Nosaltres acomiadem el nostre germà Manel en el dilluns de la gran setmana cristiana. El nostre Déu el va cridar a les portes del Diumenge de Rams. Podem dir que ell se'n ha avançat a celebrar la Pasqua, ja que ha estat cridat a celebrar la Pasqua definitiva en el Regne del cel.

La fe cristiana té un contingut nuclear, fonamental, del qual brolla tot: Jesús ha mort i ha ressuscitat per a la nostra salvació. I aquesta afirmació no és una veritat que brolli de l'especulació, del pensament. La gran afirmació cristiana neix d'un esdeveniment, d'una persona, Jesús de Natzaret, el Fill de Déu –com confessà el centurió romà–, que mor amb un «per què» als llavis i al cor: *Elohi, Elohi, lamà sabactani... Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*, i llançant un gran crit. I aquest mateix Jesús va ressuscitar el tercer dia. El seu sepulcre va restar buit i el missatge que anuncia la seva resurrecció és aquest en boca de l'àngel: *No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no hi és, aquí. Mireu el lloc on l'havien posat.*

La història de la humanitat assumida i portada a plenitud per Jesús resta misteriosament concentrada en ell mateix, en la seva mort i resurrecció. Tota la humanitat que cerca el sentit de la vida, el sentit del sofriment i de la mort. Tota la història de pecat i desamor. Tota la història de lluita i amor, de donació i sacrifici. Tot troba en Crist la seva plenitud i la seva sanació. *Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santificació i la nostra redempció*, ens diu sant Pau en la primera carta als Corintis (1,30).

Els cristians, de manera gratuïta, hem rebut el do de la vida en Crist en el baptisme. La nostra fe personal i lliure és la resposta al do de Déu en Crist. El cristià és la persona que descobreix la gran veritat que l'home no té en ell mateix la plenitud, «sinó que necessita d'un altre per a ser plenament ell mateix. Convertir-se a Crist, creure en l'evangeli, significa precisament això: sortir de la il·lusió de l'autosuficiència per a descobrir i acceptar la pròpia indigència, indigència dels altres i de Déu, exigència del seu perdó i de la seva amistat» (Benet XVI, Missatge de Quaresma, 2010).

El do de la vida en Crist fa néixer les virtuts cristianes: la fe, l'esperança, la caritat. La vida de fe es mostra sobretot en la caritat envers Déu i els germans. En aquest moment de comiat i de pregària per en Manel, cada un de nosaltres, sobretot la Núria, la seva mare, els seus germans i germanes, els seus amics...

tots els qui hem tingut el do de conèixer-lo, hem de recordar agraïdament tots els signes de l'amor de Déu en la seva vida i tots els signes seus d'amor concret, servicial, atent, delicat, assenyat, pacífic, i presentar-los confiadament i agraïdament al Senyor.

La fe en Crist fa néixer el «nosaltres» de l'Església. És impossible creure en Crist sense viure el «nosaltres» de l'Església. En Manel –com ja he dit– va viure en l'Església, en la comunió de l'Església, de tot cor. Estimava l'Església. Celebrava l'eucaristia. Vivia el seu amor en el matrimoni com a comunitat de vida i d'amor, maldava amb la Núria perquè la seva família fos una «església domèstica». Fou catequista i el vaig cridar a servir l'Església diocesana formant part del Consell Pastoral Diocesà. En aquest consell va expressar el seu desig de viure la santedat i de ser evangelitzador.

Germans, Crist ha mort i ha ressuscitat. Nosaltres pel baptisme participem de la seva mort per a poder ressuscitar amb ell. La mort, sense Crist, és el nostre més gran enemic; però amb Crist la mort ha estat vençuda. Ell ha sortit victoriós del sepulcre i la seva victòria és la nostra victòria. També el nostre cos que és enterrat amb debilitat participarà de la vida per sempre, quan Crist es manifestarà ple de glòria a la fi dels temps. El destí final de la humanitat no és el d'un planeta ple de tombes. La fe en Crist ens fa veure que la mort serà vençuda i per la victòria de Crist viurem per sempre.

Amb aquesta esperança enterrem el nostre germà Manel. Preguem per ell i encomanem-lo a la misericòrdia divina, perquè pugui gaudir ja ara de la visió eterna de Déu, en qui cregué, esperà i estimà. Encomanem en Manel, però també us dic que el que em brolla del cor és que ens encomanem a ell, perquè intercedeixi pels qui encara pelegrinem per aquest món. Esperem retrobar-nos amb ell en la vida plena del cel. Que ell pregui per nosaltres perquè siguem fidels i tots un dia ens puguem aplegar en el convit de la festa per sempre, en la Pasqua eterna, en el diumenge sense posta. Amén.

> DIUMENGE DE LA PASSIÓ DEL SENYOR O DE RAMS

Homília pronunciada a l'atri de la catedral, abans de la processó, el dia 28 de març del 2010.

Som aquí amb les palmes i rams a les mans perquè volem imitar la gent de la ciutat de Jerusalem que, un dia com avui, quan Jesús entrava a la seva ciutat, el va aclamar. Els seguidors de Jesús l'aclamaven com a Rei i Messies. Nosaltres també avui, Diumenge de Rams, l'aclamem com a Senyor, Salvador i Redemptor nostre que entra a Jerusalem per a la seva Pasqua.

Aquella multitud cridava plena d'alegria fent homenatge a Jesús i reconeixent les obres que manifestaven la seva reialesa. «Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor. Pau al cel i glòria allà dalt.»

Nosaltres, batejats i creients en ell, també l'aclamem com a Rei, per les obres de gràcia que ell fa en els nostres cors i en les nostres vides; ell amb la seva mort i resurrecció ens ha alliberat del pecat i de la mort.

Els cristians cada any rememorem l'entrada de Jesús a Jerusalem i l'aclamem a les nostres places i carrers, perquè sabem que ell continua essent el Salvador dels homes, el qui porta per a tota la humanitat el missatge de la reconciliació amb Déu i amb els homes.

Els cristians aquest dia portem a les mans els rams i les palmes que són signe del nostre reconeixement de Crist com a Rei i Senyor. Però també aquest signe ens ajuda a mirar tots els homes i dones que hi ha al nostre entorn com a estimats i salvats per Crist, als quals nosaltres hem de fer presents amb la paraula i la vida l'acolliment i l'amor de Crist.

«Si aquests callessin, cridarien les pedres», va dir Jesús. Brandem els rams, prosternem-nos davant el Senyor que ve avui, com a Jerusalem aquell diumenge. Sortim a rebre'l tots, infants i joves, adults i ancians, homes i dones, amb himnes i càntics, glorifiquem-lo, tot dient: «Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor. Pau al cel i glòria allà dalt.»

Us convido a viure el Diumenge de Rams participant en l'eucaristia que celebrem a la catedral. Jesús, realment present entre

nosaltres, s'ofereix al Pare per a la nostra salvació. I us convido a celebrar el Diumenge de Rams ara repetint tots, petits i grans, amb veu forta i clara, que ho senti tot Vic:

Hosanna!

Beneït el qui ve en nom del Senyor!

Hosanna a dalt del cel!

> MISSA DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 28 de març del 2010.

1Co 15,51-57 // Jn 14,1-6

L'Església avui, Diumenge de Rams, ens ha ofert la lectura de la Passió de Jesús, segons l'evangeli de sant Lluc, i aquesta lectura ens ha de portar a l'escolta dels relats de la resurrecció del Senyor que farem la nit de Pasqua i el dia de Pasqua. No hi ha Diumenge de Rams sense diumenge de Pasqua.

Tota celebració de l'Eucaristia és sempre el memorial del Misteri Pasqual de Crist, de la seva mort i resurrecció. Cada vegada que celebrem l'Eucaristia es fa present realment el sacrifici de Crist en la creu per la salvació de la humanitat. El qui ha mort i ha resuscitat continua oferint-se per la salvació de la humanitat, per la nostra salvació. I, germans, això que dic no són sols paraules. Aquesta és la nostra fe que celebrem i que ens porta a la vida nova que brolla del misteri pasqual de Crist, de la seva mort i resurrecció.

Podria ser que a nosaltres avui, després d'escoltar el relat de la passió del Senyor, ens passés el mateix que als apòstols. Quan Jesús, sacerdot i víctima de la nova aliança, institueix l'Eucaristia, donant-se ell mateix en sacrifici redemptor, i anuncia als seus deixebles la seva mort imminent, ells, els seus deixebles, els seus apòstols, són immersos en les seves qüestions: *Hi hagué una disputa entre ells sobre quin havia de ser considerat el més important.* I nosaltres, què és el que portem en el cor avui, Diumenge de Rams? Què és el que realment ens importa?

Certament, poden ser moltes les coses que ens preocupen en el cor, però cal que les mirem a la llum de Crist que fa el camí de la seva Pasqua, perquè tot el que no passa per la creu de Crist no és camí de vida i de llibertat veritables.

L'Església avui ens convida a mirar Jesús en el seu camí de passió, creu i mort. I a fer-ho des del convenciment de sant Pau que hem escoltat en la carta als Filipencs: *Déu ha exalçat Jesús i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.*

I la nostra mirada es posa en Jesús que ha vingut a donar la seva vida per la salvació de tota la humanitat. Ell és el qui serveix. I la nostra grandesa és la de deixar-nos estimar per Jesús, la de deixar-nos servir per

Jesús, la de deixar que la seva mort salvadora arribi al nostre cor amb una fe sincera. Ens ensenyava el Papa en el missatge de la Quaresma d'aquest any: «Aquí es manifesta la justícia divina, profundament diferent de la humana. Déu ha pagat per nosaltres en el seu Fill el preu del rescate, un preu veritablement exorbitant. Davant la justícia de la Creu, l'home es pot rebel·lar, perquè posa de manifest que l'home no és un ésser autàrquic, sinó que necessita d'un altre per a ser plenament ell mateix. Convertir-se a Crist, creure en l'evangeli, significa precisament això: sortir de la il·lusió de l'autosuficiència per a descobrir i acceptar la pròpia indigència, indigència dels altres i de Déu, exigència del seu perdó i de la seva amistat.»

Germans estimats, la lectura de la Passió del Senyor ens porta al misteri central de la nostra fe cristiana. La lluita contra el pecat i la mort no ha estat feta de qualsevol manera, ni ha estat un simple no donar importància al mal i al pecat. El Fill de Déu s'ha lliurat a la mort per tots nosaltres pagant el preu altíssim de la seva sang preciosa per la nostra llibertat.

En un món on governa massa sovint la dictadura del «relativisme», la mort de Jesús no pot ser mai entesa, més aviat és incompresa. Tampoc en aquest nostre món, de vida fàcil i sense complicacions, no s'entén la mort dels màrtirs que han seguit les petjades de Crist, el primer «testimoni». En una cultura sense veritat es rebutja la «gosadia» dels qui volen

seguir Jesús de veritat amb totes les seves conseqüències. En una societat on costa comprendre el compromís de seguir sempre la veritat i l'amor no es pot comprendre que nosaltres, mirant Jesús i la seva passió i mort, diguem amb tota certesa el que ell va dir davant el tribunal dels homes: «Jesús és el Fill de Déu. Jesús és el Rei», i el que diu sant Pau i l'Església de tots els segles: *Jesucrist és el Senyor, a glòria de Déu Pare.*

I aquestes afirmacions ens comprometen a nosaltres, cristians, creients en Jesús, perquè la lluita contra el pecat i la mort continua també en el nostre món, amb la certesa que el mal i el pecat han estat vençuts definitivament per Crist, però que, com un exèrcit en retirada, continua fent destrossa. La lluita contra el pecat i la mort ens demana a nosaltres tenir la mirada fixa en Jesús, que ens precedeix en el camí de la victòria pasqual passant per la creu i la mort.

Aquest camí de fidelitat del cristià fins a la mort ens demana primer de tot la pregària constant, com ensenya Jesús en el relat que acabem d'escoltar: *Simó... jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fidelitat... Pregueu Déu que no us deixi caure en la temptació... Aixiqueu-vos i pregueu, perquè no caiguen en la temptació.*

Els cristians hem de pregar, perquè no som enviats a lluitar solament contra els poders d'aquest món sinó principalment contra el «príncep de les tenebres». L'engany, la

mentida, les mitges veritats volen apartar-nos del camí de la veritat i de l'amor. Necessitem la llum del Senyor, la força de la seva gràcia per a no caure en mans del qui vol «sacsejar-nos com es garbella el blat» i prendre'ns la llibertat de fills de Déu.

Les paraules de Jesús a les dones de Jerusalem són també per a nosaltres: *Dones de Jerusalem, no ploreu per mi; ploreu per vosaltres i pels vostres fills... Perquè si a un arbre verd fan això, què serà de l'arbre sec?* El pecat i la mort volen fer present enmig del món la cultura de la mort en totes les seves formes: l'avortament, l'eutanàsia, la violència, el terrorisme. El pecat i la mort volen fer present la cultura de la mentida, negant la veritat del matrimoni volgut per Déu i inscrit en la naturalesa humana, negant la veritat del cor humà pensat per a Déu i que cerca Déu, negant que la persona és criatura de Déu i, per tant, negant la relació amb Déu en qui hi ha el sentit de la vida de cada persona, negant la veritat de Déu i, per tant, negant la veritat de l'home. El pecat i el mal volen fer-nos oblidar el valor de tota persona i la seva dignitat de fill de Déu, posant la mirada en el que ens diferencia. El mal i el pecat volen apagar la veu de l'Església, que fa present l'evangeli de Jesús, l'evangeli de la misericòrdia, de la vida, de la justícia i de la pau vertaderes, volen fer callar els seus pastors.

El primers cristians que escolaven el relat de la passió del Senyor segons sant Lluç mira-

ven Jesús i miraven la seva vida de cristians perseguits i cridats a donar testimoni amb la vida i la paraula i molts d'ells amb la seva vida oferta en martiri per la veritat i l'amor, és a dir, per Jesús, en qui la veritat i l'amor tenen un rostre, el del Fill de Déu fet home per salvar-nos que mor en la creu i ressuscita per a la nostra salvació.

Les paraules de Jesús són clares tant per a ells com per a nosaltres: *Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà* (Lc 9,23-24).

> MISSA CRISMAL

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 30 de març del 2010.

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral basílica de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
laics i laiques,
Germans i germanes tots, estimats de Déu:

La missa crismal que celebrem cada any és signe de la benedicció contínua de Déu sobre la nostra Església de Vic. En ella seran beneïts els olis dels catecúmens i el dels malalts i serà consagrat el sant Crisma. Els sagraments, font de vida i salvació, es fan presents de manera clara en aquests olis

que són utilitzats en les celebracions sacramentals i litúrgiques arreu de la diòcesi.

La missa crismal té sempre un marcat sentit sacerdotal. En el marc d'aquesta celebració els sacerdots són convidats a renovar les promeses sacerdotals que van fer el dia de la seva ordenació, i els fidels són convidats a pregar per ells i pel bisbe diocesà. A més, el dia en què celebrem la missa crismal a la nostra diòcesi es convoca una jornada sacerdotal per poder pregar tots junts en la mateixa Eucaristia, expressant en la concelebració de tots amb el bisbe el misteri de comunió en el mateix ministeri sacerdotal, que fa present l'únic sacerdoci de Crist.

Aquest any el primer que cal tenir present en aquest moment de pregària és el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, que durant vint anys va ser el pastor propi de la diòcesi, que en totes les celebracions de la missa crismal en el sis anys d'emèrit s'hi va fer present, expressant la seva comunió amb el bisbe diocesà, i que el passat 28 de juny va ser cridat a la casa del Pare. A ell el recordarem en la Pregària Eucarística, així com també recordarem els altres sis germans preveres que, des de la missa crismal de l'any passat, ens han deixat.

Aquest any la celebració de la missa crismal i la jornada sacerdotal són del tot immerses en l'Any Sacerdotal. Cal que no oblidem el temps de gràcia que el Senyor ens concedeix per mitjà de l'Església i que el Sant Pare

ha convocat en ocasió dels cent cinquanta anys del *dies natalis* de sant Joan Maria Vianney. Al Senyor li demano per la santedat dels qui som els seus ministres enmig de l'Església i del món. Al Senyor li prego perquè s'enforteixi la nostra vocació i la disponibilitat en la missió per a ser imatges de Crist, Bon Pastor, enmig del seu poble.

La celebració de la missa crismal, com vosaltres sabeu prou bé, té l'atmosfera del Dijous Sant. Al matí del Dijous Sant és prevista aquesta celebració que per raons pastorals es pot traslladar a un altre dia, com fem nosaltres.

Permeteu-me que avui, en la missa crismal de l'Any Sacerdotal, mediti amb vosaltres sobre l'escena del «lavatori dels peus» que trobem en l'evangeli de Joan, en el context de l'inici de la santa cena i del discurs de comiat i de l'oració sacerdotal.

La riquesa de significat de l'acció de Jesús és gran. És un exemple d'humilitat per a tots els cristians. Jesús, el Mestre i el Senyor, compleix un ofici que de manera ordinària era propi dels servents, dels esclaus. En aquest gest apareix de manera significativa la Passió i Mort del Senyor. Ell és el Servent de Déu i el Servent de tots els homes pels quals dóna la vida com a preu de rescat. Per això mateix alguns veuen en l'acció de Jesús de rentar els peus als deixebles una significació sacramental. L'obra redemptora de Crist resta significada per aquesta acció i

arriba a tots els homes per mitjà dels sagraments de vida: el baptisme, l'Eucaristia, la penitència sacramental.

Però en el marc de la missa crismal, marc clarament sacerdotal com ja he indicat, vull aturar-me en el significat sacerdotal d'aquest gest de Jesús. Jesús neteja els peus als seus apòstols i, per tant, podem entendre que és a ells en primer lloc a qui s'adreça la lliçó de la humilitat que ell vol donar. El lavatori dels peus és més que res una lliçó d'humilitat en l'exercici del ministeri sacerdotal en l'Església.

Germans sacerdots, nosaltres hem estat constituïts, per mitjà de l'orde sacerdotal, ministres de Crist sacerdot en l'Església. Una elecció que en primer lloc no és nostra, és el mateix Crist qui ens ha escollit per mitjà de la seva Església. *No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre* (Jn 15,16), diu Jesús als seus deixebles i ens diu una vegada més a nosaltres.

El Mestre i el Senyor, el nostre Mestre i el nostre Senyor, és el qui ens renta els peus, perquè nosaltres entenguem que, ja que hem rebut el do de ser presència seva enmig de la comunitat, a imitació també seva ens hem de fer els més petits i els servidors dels altres. Recordem les paraules clares de Jesús: *Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos*

i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom (Mt 20,26-28). L'autoritat en l'Església, el servei ministerial sacerdotal és un humil servei. Per això solament la pot exercir convenientment el qui s'esforça a fer seus els sentiments de Crist, que dóna la vida en rescat per tots els homes.

Un perill clar de sempre, d'ahir, d'avui i de demà, és el del «clericalisme». Una concepció errònia del ministeri sacerdotal es pot convertir en clericalisme, és a dir, convertir el ministeri en una recerca dels propis interessos, en una recerca del prestigi, en una recerca dels honors. Els apòstols i aquells que som els qui continuem el ministeri apostòlic, els bisbes i els preveres, no som uns simples delegats de la comunitat, en el sentit que el nostre ministeri tingui en aquesta la seva font. El ministeri sacerdotal no té la seva font en un mateix, en les seves qualitats personals, ni tampoc en la comunitat. Nosaltres, per raó del ministeri rebut de ser presència de Crist Cap i Pastor de la comunitat, per la imposició de mans i la pregària del bisbe, som un do de Déu, perquè l'Església sigui veritablement el Cos de Crist, i per això mateix no estem fora de la comunitat ni per damunt de la comunitat; sinó enmig de la

comunitat per al seu servei, que demana la doble fidelitat a Déu i als homes. L'exemple, la font d'aquest servei no és, però, el servei tal com sigui de moda entendre'l en cada circumstància històrica, sinó que la mesura del nostre servei és Jesús, que renta els peus als seus deixebles, és Jesús, que dona la vida per la salvació de tots els homes.

El nostre sacerdoci, germans preveres, té la seva font en la vida oferta de Crist per a la reconciliació de la humanitat pecadora. Si tot cristià ha de fer seu el seguiment de Crist, els seus ministres hem de fer nostra la seva actitud de donació plena. Crist és alhora sacerdot i víctima. Els qui som, per raó del sagrament, la seva transparència enmig del món, també hem de fer nostre aquest doble aspecte del ministeri: ser sacerdots i ser víctimes unides a Crist per a l'alliberament de tota la humanitat del pecat i de la mort. I ja sabem quin és el camí de Jesús: *S'abaixà i es féu obediènt fins a la mort, i una mort de creu* (Fl 2,8).

Sant Agustí en el sermó sobre els pastors deia als seus fidels: «El Senyor ens ha posat a nosaltres en aquest lloc, del qual hem de donar un compte molt perillós, no pas per mèrits nostres, sinó per dignació d'ell. I cal distingir ben clarament dues coses: en primer lloc, que som cristians; en segon lloc, que som sacerdots. Som cristians per al nostre bé, som sacerdots per al vostre bé. Som cristians per a la nostra utilitat, som sacerdots per a la vostra utilitat.»

Germans estimats, el sacerdoci que hem rebut ens demana la humilitat del servei segons Crist. Això ens compromet i ens fa experimentar la nostra flaqueza i debilitat, que no ens ha de fer tornar mai enrere, sinó que ens ha de portar a confiar en la gràcia de Déu i en la seva misericòrdia. El sacerdoci ministerial demana cercar de tot cor Jesús. Deixar-nos «consagrar», deixar-nos «santificar», deixar-nos «dedicar» per ell dia a dia, per tal de ser del tot de Déu, per l'acció de l'Esperit que hem rebut en la imposició de les mans. *Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat* (Jn 17,19), va dir Jesús en la seva pregària sacerdotal el Dijous Sant. El sacerdoci demana la fidelitat de la pregària humil i intensa cada dia, amb la gratuïtat del temps llarg per a deixar-nos afaïçonar per Jesús i fer-nos així semblants a ell en el servei humil als germans perquè tinguin vida eterna.

Per això mateix, quan el ministeri no es converteix en un servei, sinó en un servir-nos d'aquells que hem de servir, el pecat és més greu. L'escàndol d'aquest pecat arriba al cor de Déu i al cor de l'Església. Ens cal a tots convertir-nos i fer penitència pels nostres propis pecats i pels pecats dels nostres germans en el mateix ministeri sacerdotal.

La nostra celebració en el marc de l'Any Sacerdotal ens fa mirar la grandesa del sacerdoci de Crist, la grandesa del sacerdoci ministerial, que tant de bé ha fet al llarg

dels segles, que tant de bé ha fet i fa a la nostra diòcesi, malgrat les ombres del pecat, perquè ha estat encara més gran la fidelitat de Déu i la fidelitat dels seus ministres. A tots us agraeixo la vostra disponibilitat i el vostre lliurament generós, que constato contínuament en la visita pastoral i en tantes ocasions en què compartim, en el diàleg i en el treball, el servei de les parròquies i comunitats. Us ho agraeixo en nom del Senyor a tots i cada un de vosaltres i ho faig nominalment en els germans que aquest any celebren les noces d'or sacerdotals: Mn. Pere Soler i Puigoriol, Mons. Josep Casanova i Martorell, Mn. Jacint Capdevila i Rosich, Mn. Joan Rubió i Gorchs, Mn. Josep Solà i Soler; també els germans que celebren els vint-i-cinc anys de sacerdoci: Mn. Antoni Jolis i Sallés i Mn. Ignasi Salà i Arqué; i el germà que en el darrer any ha rebut l'ordenació sacerdotal: Mn. Joan Carles Serra i Permanyer. Gràcies per la vostra fidelitat i generositat.

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per a portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn a la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor. Aquestes paraules es compleixen en Crist ahir, avui i pels segles. El nostre ministeri no té cap altra missió que fer present Jesús, ple de l'Esperit Sant, enmig del món. El ministeri sacerdotal és, per tant, insubstituïble. Que mai, doncs, no man-

quin a l'Església els pastors fidels i sants. Que els qui hem rebut aquest ministeri siguem sants sacerdots segons el Cor de Crist. Ens encomanem a la intercessió dels sants sacerdots de la nostra diòcesi: a sant Francesc Coll i Guitart, recentment canonitzat, i al Pare Josep d'Igualada, caputxí, que serà, si Déu vol, beatificat el propinent 25 d'abril.

> DIJOUS SANT, MISSA VESPERTINA DE LA CENA DEL SENYOR

Homilia pronunciada a la catedral el dia 1 d'abril del 2010.

Amb la missa vespertina del cena del Senyor, que celebrem avui, Dijous Sant, iniciem els dies santíssims del Triduum Pasqual, en què anirem celebrant, pas a pas, la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. El nostre camí s'inicia en aquesta eucaristia i ens portarà a l'eucaristia de Pasqua, la nit santa de Pasqua en la celebració de la solemne Vetlla Pasqual, en la qual rebran el baptisme els catecúmens de la nostra diòcesi, quatre d'ells aquí en aquesta catedral.

L'antifona d'entrada de la missa d'avui ens dona el sentit propi de la celebració eucarística del Dijous Sant: «Nosaltres hem de gloriar-nos en la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual tenim la salvació, la vida i la resurrecció; ells ens ha salvat i ens ha alliberat.» La nostra celebració eucarística d'avui és la mateixa que ens ha arribat del mateix Jesús i dels apòstols per la tradició

de l'Església. Sant Pau ens ho deia ben clar en la segona lectura que hem escoltat: *Aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor... Cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.* La celebració eucarística de l'Església al llarg dels segles és el memorial perpetu de la seva donació en la creu per la salvació de la humanitat. L'Església sap que Crist, que viu per sempre, s'ofereix com a víctima cada vegada que celebrem l'eucaristia. L'Església celebra aquest memorial de la Pasqua de Crist en l'esperança del seu retorn gloriós.

L'atmosfera del Dijous Sant ens parla de la institució del sagrament de l'Eucaristia. Fou en aquest dia de la setmana, dijous, abans de la Pasqua, quan Jesús es reuneix amb gran deler amb els seus apòstols entorn de la taula, que té gust de Pasqua; però que, per les accions i les paraules de Crist, serà la Pasqua definitiva que porta a la Pasqua eterna. Jesús, abans de la seva passió, es dona ell mateix sacramentalment, realment, en sacrifici. *Això és el meu cos, ofert per vosaltres... Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang,* són les paraules que Pau recorda als cristians de Corint i que han arribat fins a nosaltres en aquests quasi dos mil anys.

L'Eucaristia és el sacrifici nou i perenne, convidat de l'amor de Crist, que es fa realitat cada vegada que celebrem l'Eucaristia.

L'Eucaristia és el do de Crist, en què ell mateix se'ns dona com a aliment de vida. L'Eucaristia és l'aliment de la vida i de l'amor. El qui és present en l'Eucaristia és Jesús mateix donant la seva vida per amor; donant-se ell mateix per amor. Els qui celebrem l'Eucaristia, els qui ens acostem a rebre de l'altar de Crist el seu Cos i la seva Sang, rebem de Jesús la seva vida i el seu amor. Cada vegada que participem de l'Àpat Sagrat de l'Eucaristia rebem l'Esperit Sant, font de vida i d'amor en nosaltres com a gran do de Crist, realment present en el sagrament de l'Eucaristia.

Jesús no va instituir l'Eucaristia perquè fos un mer record seu, en la qual els qui al llarg dels segles creuríem en ell poguéssim fer-ne memòria. Certament que en cada eucaristia recordem i fem memòria de Jesús. Però l'Eucaristia és molt més que això. Jesús institueix l'Eucaristia com a memorial del seu lliurament. Jesús s'ofereix ell mateix. Ell és alhora sacerdot i víctima de la nova i eterna aliança. El seu sacrifici és expressió del seu amor envers el Pare i envers la humanitat; però el seu amor té una característica que mai no podem oblidar: és «amor misericordiós». És l'amor de Déu que fa seva tota la història de pecat de la humanitat. I, com diu sant Pau: *Al qui no havia experimentat el pecat, Déu, per nosaltres, li va carregar el pecat, perquè gràcies a ell experimentéssim la seva justícia salvadora* (2Co 5,21). Jesús és la nostra justícia (cf. 1Co 1,30). Nosaltres no som justos per nosaltres mateixos, ho som per Crist i en Crist.

Les paraules de l'evangeli d'avui en què Jesús diu a Pere clarament: *Si no et rento, tu no ets dels meus*, són també per a tots nosaltres i per a tots i cada un dels homes de la història. Per a ser de Crist cal deixar-se rentar per ell. I la seva acció de rentar va més enllà del lavatori dels peus. Ell amb el «baptisme» de la seva mort en creu i resurrecció, fetes presents en els sagraments de l'Església, neteja el cor, fa seus els homes, perquè puguin participar de la seva salvació.

L'eficàcia de la mort salvadora de Crist s'estén a tots els homes de tots els llocs i de tots els segles. Tota persona té necessitat de Crist per a poder viure la plenitud de la seva vocació humana, que no és altra que la de donar glòria a Déu amb la seva vida, reconeixent-lo com a font de la seva vida i de tots els seus béns. Sant Pau, en la carta als Romans, ens diu: *Germans, per la misericòrdia que Déu ens té, us exhorto a oferir-vos vosaltres mateixos com una víctima viva, santa i agradable a Déu: aquest ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; deixeu-vos transformar i renoueu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte* (Rm 12,1-2).

Però, ¿com podem nosaltres els cristians viure, amb totes les seves conseqüències, el manament de l'amor fins a donar la vida, oferint-nos com ho va fer el nostre Mestre i Senyor? ¿Com podrem complir la nostra vocació si no tenim a la nostra disposició

la força redemptora i santificadora, la força de l'amor de Crist? L'Eucaristia és el memorial de l'amor misericordiós de Déu per la humanitat, en què el seu Fill s'ofereix per nosaltres. I la nostra participació en aquest sagrament de l'amor misericordiós ens fa participants a nosaltres de la gràcia, de l'amor que fa possible el que per les nostres soles forces humanes, febles i pecadors com som, seria impossible.

L'Eucaristia és memorial de Crist a favor nostre. L'Eucaristia ens és essencial, fonamental, vital. Sense l'Eucaristia no seriem res, els cristians, no existiríem. L'Eucaristia és inseparable de Crist. L'Eucaristia és, per la mateixa raó, inseparable de la vida autèntica del cristià. No hi pot haver cristià sense Eucaristia. No hi ha Església sense Eucaristia.

Per això mateix entenem que, al servei de tot el Poble de Déu, el Senyor ha instituït el sacerdoti dels bisbes i preveres, perquè en l'exercici del seu ministeri, sobretot en la predicació i els sagraments, la força redemptora i santificadora de Crist es faci present i arribi a tots els homes que amb humilitat cerquen Crist i la força del seu amor redemptor. La vida, el ministeri, la missió dels bisbes i dels preveres tenen com a centre i com a font l'Eucaristia. Per això, en el mateix moment que Crist institueix el sagrament de l'Eucaristia, institueix el sagrament de l'Orde Sacerdotal. Sacerdoti i Eucaristia, per voluntat de Crist, són inseparables.

Sense l'Eucaristia no hi ha presència real de Crist enmig del món, no hi ha el memorial, presència viva, de la redempció de Crist. Sense Eucaristia no hi ha Església. Per això també ens cal tenir ben clar, com sempre ho ha viscut l'Església, que sense sacerdoti no hi ha Església. Preguem demanant confiadament i esperançadament, avui Dijous Sant, que el Senyor ens faci el do dels ministres sagrats que necessitem per a poder ser l'Església del Senyor viva i missionera. Estimem els nostres sacerdots i seminaristes amb la pregària i el suport a les seves persones i als seus ministeris. Demanem incansablement el do de les vocacions sacerdotals. Que per tota la diòcesi ressoni des del fons del cor de tots nosaltres: «Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots!»

Pregueu, germans, per nosaltres, els sacerdots, perquè siguem ben fidels al do rebut, per pura gràcia del Senyor. Pregueu perquè visquem al servei del poble fidel. El gest de Jesús de rentar els peus als deixebles és un exemple per a tots els cristians; però ens compromet especialment als qui hem estat constituïts per raó del sagrament servidors humils del Poble de Déu. Pregueu perquè no caiguem en la nostra màxima contradicció, en el nostre més gran pecat: servir-nos d'aquells que hem de servir. Pregueu, germans, perquè tots nosaltres, sacerdots i bisbe, siguem sacerdots sants, segons el Cor de Crist. Amén.

> DIVENDRES SANT DE LA MORT DEL SENYOR

LAUDES

Homilia pronunciada en les laudes del dia 2 d'abril del 2010.

Acabem d'escoltar un fragment del quart càntic del Servent de Jahvè. Aquest càntic és considerat com la culminació del paper del profeta en la història de la salvació d'Israel. El profeta no és solament el qui anuncia la Paraula de Déu al poble, sinó aquell que corre la mateixa sort que la Paraula, quan és rebutjada. Però en aquest càntic apareix una figura nova en el profetisme: «el meu servent ... serà posat molt amunt; però que tothom s'esglaiarà de veure'l ... desfigurat... els reis no badaran boca quan veuran amb els seus ulls allò que no s'havia contat.» Certament que en el judaisme no sabien què fer amb aquest personatge del profeta Isaïes.

Els primers cristians, i amb ells nosaltres, quan escoltem aquestes paraules del càntic del servent de Jahvè reconeixem que parlen de Crist. La seva passió és anunciada, així com el seu sentit intercessor: «ell purificarà tots els pobles».

Crist, el Senyor, porta a plenitud tota la història de salvació de Déu en el poble d'Israel, també el profetisme, unint-lo al sacerdoti d'Israel. Jesús és el qui dóna la seva vida com a preu de rescat per tots els homes. Ell es dóna lliurement a la passió i mort, perquè

en ell tots els homes tinguin la salvació i la vida. Ell és el sacerdot i la víctima de la nova aliança en la seva sang, aliança nova i eterna.

El Divendres Sant és el dia de gràcia de Déu, en què els cristians som convidats a contemplar els sofriments i la mort redemptora de Crist. La raó d'aquesta mort és l'amor misericordiós de Déu mateix en la seva Trinitat que no abandona la humanitat a la seva sort, sinó que fa seu tot el mal del món, i al preu «exorbitant» de la sang del Fill de Déu nosaltres adquirim la llibertat de fills de Déu.

Per això mateix l'Església ens convida a tenir aquest dia de manera especial els ulls fixos en Jesús, com ens diu la carta als Hebreus: *Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada, va suportar el suplici de la creu, sense fer cas de la vergonya que havia de passar, i està assegut a la dreta del tron de Déu* (He 12,2).

Una mirada, la nostra, avui Divendres Sant, que ens porti al reconeixement de la donació de Crist per tots i cada un de nosaltres; de tal manera que poguéssim dir amb tot convenciment de fe i amor, com diu sant Pau: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi* (Ga 2,20).

Germans, visquem en el silenci, la pregària i el dejuni el Divendres Sant, dia de gràcia que ens concedeix el Senyor en aquest any. Visquem-lo en unió amb tots els qui comparteixen la passió de Crist, en el sofriment del cos o de l'esperit. Els qui han perdut una persona estimada, els qui són en el llit del dolor, els qui no troben un sentit a la vida, els qui sofreixen pels desastres naturals, com els d'Haití i els de Xile, els qui sofreixen els dolors de la guerra i de la violència... Unim també els nostres grans o petits sofriments als de Crist i als de tots els homes amb els mateixos sentiments que deia sant Pau als cristians de Colossos: *Ara estic content de patir per vosaltres i de completar així en la meua carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església* (Col 1,24).

> ACCIÓ LITÚRGICA DE LA MORT DEL SENYOR

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 2 d'abril del 2010.

Escoltar el relat de la passió segons sant Joan, sempre ens colpeix el cor; però el que sobretot fa néixer en els nostres cors és la fe en Jesús. Les paraules de l'evangelista, després del relat dels fets ocorreguts en el lloc del Gòlgota, el divendres més sant de la història, són clares: *En dona testimoni el qui ho veié. La seva paraula és digna de fe, i Déu sap que això és veritat, perquè també vosaltres cregueu*. I nosaltres, quasi dos mil anys després de la mort de Crist en la creu,

creiem en ell, el Fill de Déu, que mor per la salvació de tots els homes.

Nosaltres som els qui hem rebut el testimoni de la fe de Crist que ens arriba al llarg dels segles i que és present en tot el món. Sant Agustí feia aquesta reflexió: «¿Qui anava a esperar que les nacions possessin la seva esperança en el nom de Crist quan era detingut, lligat, colpejat, mofat, crucificat, quan àdhuc els seus mateixos deixebles van perdre l'esperança que havien començat a tenir en ell? El que llavors solament un lladre va esperar sobre la creu, ara ho esperen els pobles estesos per tota la terra, i, per evitar la mort eterna, se signen amb aquella mateixa creu en què ell va rebre la mort» (St. Agustí, *La Ciutat de Déu*, XX, 30).

La mort en Crist és, juntament amb la seva resurrecció, un fet cabdal. Mort i resurrecció són inseparables. Els qui confessem Jesús mort ho fem amb la certesa de la seva resurrecció. Els qui proclamem la seva resurrecció ho fem sabent que el ressuscitat porta en el seu cos, per sempre, per tota l'eternitat, les marques del crucificat: les seves mans i els seus peus foradats, i el seu costat obert. I és que Jesús, glorificat, vivent amb el Pare, és l'Anyell degollat de què ens parla el llibre de l'Apocalipsi (5,6; 5,12), i ell no s'avergonyeix dels senyals de la seva passió, a l'inrevés, són els senyals del seu amor misericordiós que salva la humanitat.

Les paraules del *Càntic dels càntics* –llibre que canta l'amor de Déu pel seu poble– tenen, mirant a Crist mort i ressuscitat, la seva màxima expressió: *L'amor és fort com la mort* (Ct 8,6). Encara més, nosaltres, mirant Crist, sabem que l'amor és més fort que la mort, perquè Crist, morint en la creu, morint ple d'amor, morint essent la màxima expressió de l'amor misericordiós de Déu, ha vençut la mort.

En la mort de Crist la nostra mort ha estat vençuda. Però no solament la mort primera, que aparentment té la victòria, però que serà definitivament vençuda, sinó la mort segona. També reflexiona sant Agustí: «Des que un comença a estar en aquest cos, que ha de morir, mai no deixa de caminar vers la mort... Tot i això, podem aconseguir, amb l'ajut de la gràcia del nostre Salvador, evitar (*declinare*) almenys la segona mort. Ella és més dura, i encara més, el pitjor de tots els mals, perquè no consisteix en la separació de l'ànima i del cos, sinó més aviat en la unió de ambdós de cara a la pena eterna. Allí... no hi haurà homes abans de la mort i després de la mort, i per això mai vivint, mai morts, sinó morint sense fi. No hi haurà, en efecte, cosa pitjor per a l'home en trànsit de mort que arribar la mort a ser immortal» (St. Agustí, *La ciutat de Déu*, XIII, 10). Sí, germans, Jesús, amb la seva mort i resurrecció, ha vençut el pecat, la mort i l'infern. Alegrem-nos. En Crist tenim la vida eterna. La fe en Crist és la porta de l'eternitat. La mort de Crist ens ha obert les portes

del paradís que el pecat dels primers pares havia tancat.

Jesús abans de la seva mort va pronunciar aquestes paraules: *Tinc set*. Unes paraules que són una crida a tots nosaltres i a tots els homes de la història a respondre amb la fe i l'amor a la set de Jesús. Santa Teresa de Lisieux i la beata Teresa de Calcuta foren fortament colpides per aquestes paraules de Jesús a la creu. Tant l'una com l'altra sentien en el més pregon del seu cor que la set de Jesús que el consumeix és una set d'amor. Jesús, el qui estima fins a la mort, vol, desitja, té set de cors que l'estimin de veritat. És l'amor de la seva pobra criatura que reclama el Creador de l'univers. Tant Teresa de Lisieux com Teresa de Calcuta fan seva la crida de Jesús a la creu: *Tinc set*, i es llancen en mans de l'amor misericordiós amb la consagració de la seva vida, per ser del tot per a Jesús, complint la seva voluntat d'amor que arriba a tots els homes.

I nosaltres, el qui aquest Divendres Sant estem al peu de la creu de Jesús i hem escoltat les seves paraules, no podem restar indiferents, hem de donar-li la resposta d'amor que ell espera de nosaltres. Oh cristià, què esperes per a donar-te del tot al Senyor? Què esperes per a arrencar del teu cor totes les realitats que no et deixen estimar del tot el Senyor? Què esperes per a anar a confessar humilment els teus pecats i començar la vida nova de l'amor?

Què esperes per a fer aquell pas decisiu de lliurament en resposta a la crida del Senyor que sents en el teu cor?

Al peu de la creu hi havia la seva mare i el deixeble que ell estimava, Joan. Ells formen el primer nucli de la gran família dels fills de Déu que neix de la mort del Senyor. Maria i el deixeble estimat són testimonis de la mort de Crist i són els primers a rebre els dons de la vida nova que brolla de la mort redemptora de Crist.

Jesús, després de dir: *Tot s'ha complert, inclinà el cap i expirà*. La mort de Crist culmina en aquesta expiració, donar el darrer alè. Però la seva mort té una significació que va més enllà de la mort humana. El qui mor és el Fill de Déu i en aquesta «expiració» seva sobre Maria i Joan nosaltres veiem que ell ens dona el seu Esperit Sant. El mateix que va fer després en el dia de Pasqua sobre tots els seus apòstols: *va alenar damunt d'ells i els digué: Rebeu l'Esperit Sant* (Jn 20,22), ho va fer en el moment de la mort i ho fa contínuament en la seva Església.

Maria i Joan són també testimonis del fet que del cor obert de Jesús per la llança del soldat romà, *a l'instant, en sortí sang i aigua*. Maria i Joan reben també aquest doll de vida que brolla del cor de Jesús. L'Església sempre ha entès que l'aigua i la sang que brollen del cor de Jesús són signe dels sagraments de l'Església, el baptisme, l'Eucaristia i tots els altres sagraments.

Germans i germanes, Maria, la mare del Senyor, i Joan, el deixeble estimat, són les primícies de l'Església al peu de la creu. Avui, Divendres Sant, tots nosaltres som l'Església al peu de la creu que, amb fe i amor, rep els dons de la mort redemptora del nostre Mestre i Senyor. El Senyor vessa el seu Esperit Sant en els nostres cor sobretot amb la participació en els sagraments que ens donen vida: el sagrament de la Confessió i el sagrament de l'Eucaristia, que actualitzen els sagraments del Baptisme i de la Confirmació.

Amb la força de l'Esperit d'amor en els nostres cors, nosaltres podem donar la resposta a la set d'amor de Jesús. Acolim la paraula de Jesús: Tinc set! I donem-li la resposta d'amor que ell ens demana.

> **FESTA DEL SANT CRIST D'IGUALADA**

Homilia pronunciada a la basilica de Santa Maria d'Igualada el dia 6 d'abril del 2010.

Sr. Arxiprest i rector d'aquesta Parròquia de Santa Maria,
Sr. Vicari,
Germans preveres i diaques,
Religiosos i religioses,
Sr. Alcalde i Regidors,
Priors del Sant Crist,
Germans i germanes:

Amb fidelitat la ciutat d'Igualada celebra la solemnitat del Sant Crist, en el quatre-cents vintè aniversari de la seva «Suor de

Sang». Ha passat molt temps, des d'aquell benaurat prodigi del Divendres Sant de l'any 1590, però el fervor, l'estima i l'agraïment envers el Sant Crist romanen en el cor dels igualadins. Molts fets han succeït en aquests segles, però els igualadins, amb ulls enamorats, contemplem un any més el nostre Sant Crist. La fidelitat envers el Sant Crist no solament no ha mort, sinó que sembla que creixi, i cerca noves maneres de manifestar-se.

Igualada, no deixis mai de mirar el teu Sant Crist! L'amor és sempre creatiu. La riquesa de la devoció al Sant Crist és tan gran que mai cap generació no esgotarà tot el que ell ens pot donar. Al llarg dels segles han estat moltes les manifestacions de veneració. Cada temps ha de cercar la seva, però sense perdre la identitat pròpia cristiana i seguint la tradició igualadina.

Aquest any, en què tota l'Església celebra un any sacerdotal, per donar a conèixer la riquesa del sacerdoti ministerial per a l'Església i el món, vull reflexionar amb vosaltres sobre el Sant Crist d'Igualada, l'Espòs de Sang, com a Únic i Gran Sacerdot per sempre i model de sants sacerdots.

De manera admirable, el venerable bisbe Josep Torras i Bages, en la carta pastoral adreçada als igualadins l'any 1900, va donar al Sant Crist el nom de «espòs de sang». El bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, que el juny passat ens va deixar per anar a la casa

del Pare i que cada any fidelment celebrava aquesta festa, en la carta pastoral que va adreçar als igualadins i a tots els diocesans el febrer de l'any 1990, amb motiu del quart centenari del Sant Crist, qualifica el Dr. Torras i Bages per la seva carta pastoral com «el teòleg indiscutible i sense parió del Sant Crist d'Igualada».

El títol de la carta pastoral torrasiana és tret d'un verset del llibre de l'Èxode en què apareix d'una manera enigmàtica aquesta expressió en llavis de Sèfora, l'esposa de Moisès: *Tu ets per a mi un espòs de sang* (Ex 4,25). La tradició cristiana —i de manera admirable Josep Torras i Bages— ho aplica a Jesús com el qui és en veritat l'espòs de l'Església, per la qual vessa la seva sang. En paraules seves: «Un matrimoni inefable i sacratíssim, misteriós i fecundíssim entre la naturalesa divina i la humana, un matrimoni de sang que es consumà allà en el cim de la sagrada muntanya del Calvari, tenint per testimonis el cel i la terra, els àngels i els homes, el dia en què Jesucrist morí a la creu per donar vida a la humanitat amb la qual s'havia ajuntat en la unitat de persona. I lo que passà en la vostra ciutat, estimats germans i caríssims fills, el dia del Divendres Sant de l'any 1590 és un eco, una significació i un símbol d'aquell matrimoni de sang entre Jesucrist i la humanitat, una memòria que volgué deixar-vos, un present que volgué Déu fer-vos perquè sempre tinguéssiu una reminiscència vivíssima de lo que mai els home havem d'oblidar; de l'amor més

fort que la mateixa mort que el Fill diví de la Immaculada Verge Maria professà al nostre llinatge.»

En la Bíblia trobem entre els noms que es donen a Déu el d'Espòs del seu poble, el poble d'Israel. I el seu amor es manifesta amb atencions gratuïtes, que manifesten la seva misericòrdia contínua que triomfa per damunt de la infidelitat del poble. Les paraules del profeta Isaïes són culminació de la història de la fidelitat contínua de Déu, tot i la infidelitat d'Israel: *El qui t'ha creat és espòs teu, el seu nom és «Senyor de l'univers». El qui t'allibera és el Sant d'Israel, anomenat «Déu de tota la terra». El Senyor et crida com a una esposa abandonada i afligida. Diu el teu Déu: «Qui abandonaria l'esposa de la joventut? Et vaig abandonar sols per un moment, i ara et torno a prendre amb un amor immens. En un esclat d'indignació et vaig amagar un moment la mirada, però ara t'estimo amb un amor etern. T'ho diu el Senyor, el qui t'allibera* (Is 54,5-8).

La paraula del profeta anuncia el perdó, el retorn de l'esposa infidel, el cor de Déu-espòs; però és en Crist on es manifesta com és aquest perdó, aquest retorn, aquest cor de Déu-espòs. Crist és el veritable espòs de la seva Església, a la qual estima, donant-se del tot, per retornar a l'esposa la seva dignitat original. Sant Pau en la carta als Efezés ens ho diu d'aquesta manera: *el Crist ha estimat l'Església i s'ha lliurat a la mort per ella. L'ha volguda santificar purificant-la amb el bany*

de l'aigua acompanyat de la paraula. Volia portar a la seva presència una Església glori-osa, sense taques ni arrugues ni res de semblant: una Església que fos santa i immaculada (Ef 5,25-27). L'Església és l'Esposa de Crist que neix, com una nova Eva, del costat obert del Redemptor a la creu. L'Església neix del costat obert de l'Espòs de Sang.

Quan diem l'Església, diem tots i cada un de nosaltres, els batejats, i tots els homes cridats a entrar a formar part de l'Església, perquè Crist estima tots els homes, i vol que tots formin part del seu Cos que és l'Església. Per l'obediència de la fe tots els homes poden entrar a formar part d'aquesta «Esposa de Crist» que és l'Església. Per això totes aquestes expressions que acabem de sentir de l'Esclatúra són també dites i referides a tots nosaltres. Avui nosaltres contemplem el Sant Crist d'Igualada, l'Espòs de Sang, contemplem la seva sang vessada, contemplem el seu costat obert. Tot aquest misteri no el podem mirar de lluny, l'hem de mirar ben de prop, perquè ens ateny a tots i cada un de nosaltres, germans i germanes.

Com deia, aquest any és un any sacerdotal. Un any, però, no solament per als sacerdots, sinó per a tot el poble fidel. Un any per a agrair el do del sacerdoti, per a comprendre una mica millor aquest gran do que és el sacerdoti ministerial, el dels bisbes i dels preveres, per a l'Església i per al món. I un any també per a demanar, de manera especial, a Déu el do de les vocacions sacer-

dotals per al servei de les nostres parròquies i comunitats.

El Sant Crist d'Igualada, l'Espòs de Sang, ens fa recordar un aspecte fonamental del sacerdoti. El papa Joan Pau II, en una reflexió sobre el sacerdoti, expressava amb una nova llum un aspecte del sacerdoti. Deia: «El sacerdot és cridat a ser imatge viva de Jesucrist, espòs de l'Església... És cridat a reviure en la seva vida espiritual l'amor del Crist espòs envers l'Església esposa. La seva vida ha d'estar il·luminada i orientada també per aquest tret esponsal, que li demana ser testimoni de l'amor del Crist com a Espòs i, per això, ser capaç d'estimar la gent amb un cor nou, gran i pur, amb autèntica renúncia a si mateix, amb donació total, continua i fidel, i alhora amb una mena de "zel" diví (cf. 2Co 11,2), amb una tendresa que àdhuc assumeix matisos de l'afecte matern, capaç de fer-se càrrec dels "dolors de part" fins que "el Crist no sigui format" en el fidels (cf. Ga 4,19)» (*Pastores dabo vobis*, 22).

Germans, el sacerdot ha de ser enmig del poble que té encomanat una imatge viva de l'Espòs de Sang, que és el Sant Crist. El Sant Crist no és solament una imatge, és una presència que ens parla de la donació contínua de Crist, que estima el seu poble, que estima la seva Església, que estima Igualada, que estima tots i cada un dels qui formem la ciutat d'Igualada. D'això no en tenim cap dubte. Però també és cert que

Crist ha volgut escollir alguns membres de la comunitat cristiana perquè siguin imatge seva enmig de l'Església i del món; imatge seva com a Cap, Pastor i Espòs de la seva Església.

Sobretot aquesta presència de «Crist, Espòs de Sang» es fa realitat en la celebració de l'Eucaristia. Cada eucaristia és presència real i viva del desposori de sang de Crist amb la seva Església. La sang vessada no és un record solament, és sobretot realitat actual i viva. En cada eucaristia Crist el Senyor, per mitjà de la persona dels seus ministres, diu: «Aquest és el calze de la meua sang, la sang de l'aliança nova i eterna vessada per vosaltres i per tots els homes en remissió dels pecats.» No hi ha Eucaristia sense sacerdoti, com no hi ha desposori de sang sense l'Espòs de Sang. Si manquessin els sacerdots, presència sacramental de Crist Espòs, ens mancaria l'Eucaristia. I ja sabem que sense Eucaristia no hi ha Església.

Per això, els sacerdots hem de prendre consciència, des de la nostra humil condició, del do que hem rebut: ser presència de Crist, Espòs de Sang, enmig de les nostres comunitats cristianes i també del món que no creu. I, al mateix temps, tots vosaltres germans, que estimeu el Sant Crit, Espòs de Sang, i estimeu l'Església, heu de pregar pels vostres sacerdots. Pregueu perquè siguem ben fidels al ministeri rebut, que visquem la nostra donació, no a mitges, sinó de veritat, amb aquella santedat que ens demana i

ens dóna, al mateix temps, la participació sacramental en el sacerdoti de Crist. Sant Joan Maria Vianney deia: «Un bon pastor, un pastor segons el Cor de Déu, és el tresor més gran que el bon Déu pot concedir a una parròquia, i un dels dons més preciosos de la misericòrdia divina.»

Certament que és gran el do que el Senyor ens fa en tots i cada un dels sacerdots que han servit o serveixen les comunitats i parròquies d'aquesta ciutat d'Igualada, així com el do dels fills d'aquesta ciutat que han viscut o viuen amb fidelitat el seu sacerdoti. Uns i altres han expressat la seva estimació al Sant Crist i a l'Església la seva Esposa. La seva font de donació als altres l'han tinguda certament en el Sant Crist. Diria molts noms, però ben segur que me'n deixaria molts. Cada un de vosaltres té en el seu record tants testimonis de sacerdots fidels. Deixeu, però, que, a part de Mn. Josep Còdol, al qual s'ha fet referència en l'inici de la celebració, solament anomeni avui dos fills d'Igualada: el qui encapçala la llista de la causa dels màrtirs, sacerdots i laics, de la nostra diòcesi de Vic en els anys trenta del segle passat al nostre país, Mn. Jaume Serra i Jordi, i el venerable Josep d'Igualada, el pare Tous i Soler, caputxí, nascut en aquesta ciutat i fundador de les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, que aquest mateix mes, el dia 25, diumenge del Bon Pastor, serà beatificat a Barcelona.

Sant Crist d'Igualada, Espòs de Sang de

la humanitat sencera i d'aquesta ciutat d'Igualada:

Mireu la vostra Església, mireu les nostres famílies, les nostres parròquies, els nostres infants, els nostres joves, els nostres malalts, mireu-nos a tots nosaltres.

Ja sabeu que tenim necessitat de molts i sants sacerdots, que ens facin present la vostra donació fins a la mort, vessant la vostra sang sagrada per amor.

Us donem gràcies pels sacerdots que serveixen amb generositat les nostres comunitats, pels sacerdots fills d'aquesta ciutat, pels nostres seminaristes.

I us demanem que manifesteu, una vegada més, la vostra infinita misericòrdia envers nosaltres i envers la nostra Església donant-nos vocacions a la vida sacerdotal.

Sant Crist d'Igualada, Espòs de Sang, enamoreu del tot el cor de molts joves igualadins i d'arreu de la diòcesi perquè es lliurin generosament per amor a ser presència viva vostra, Cap, Pastor i Espòs de l'Església, al servei de les nostres comunitats i parròquies.

Sant Crist d'Igualada, Espòs de Sang, soneu-nos sants sacerdots, doneu-nos molts i sants sacerdots, doneu-nos vocacions a la vida consagrada, doneu-nos famílies verament cristianes. Amén.

> FUNERAL DEL RVD. LLIC. VICENÇ ESMARATS I ESPAULELLA, CANONGE DE LA CATEDRAL DE VIC

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 15 d'abril del 2010.

Ap 21,1-5a.6b-7 // Lc 24,13-35

Germans estimats, el nostre dol per la mort de l'estimat Mn. Vicenç Esmarats i Espauella s'expressa amb la nostra presència en aquesta catedral basilica de Sant Pere de la ciutat de Vic, a la qual ell com a canonge ha servit fins al final de la seva vida. Nosaltres l'acomiadem amb dolor, tot pregant al Senyor que l'aculli, amb la seva misericòrdia, en el Regne de la vida per sempre.

El nostre dol i la nostra pregària són transfigurats per la presència del Senyor ressuscitat enmig nostre. El que hem escoltat en l'evangeli és realitat avui entre nosaltres. La celebració de l'Eucaristia, d'aquesta eucaristia exequial pel nostre germà que el Pare ha cridat a la seva presència, és presència de Crist ressuscitat enmig de la seva Església. Crist ressuscitat, també a nosaltres, com als deixebles d'Emaús el mateix dia de Pasqua, ens parla al cor —en abrusa el cor— amb la seva Paraula de vida i ens parteix el Pa, memorial de la seva mort i resurrecció, del seu Misteri Pasqual, que és també la nostra Pasqua. Els cristians sabem i vivim que per mitjà de la fe i dels sagraments participem de la Pasqua de Crist, i amb ell passem de la mort a la vida, en l'esperança de la vida eterna i de la resurrecció gloriosa.

A mossèn Vicenç, estimat de tots nosaltres, l'acomia dem, doncs, amb el dolor del comiat, però amb el cor ple de l'esperança cristiana en la misericòrdia de Déu, manifestada plenament en la mort i resurrecció del seu Fill Jesucrist, nostre Senyor. Tots nosaltres en la missa de l'enterrament de Mn. Vicenç Esmarats portem en el nostre cor molts records d'ell per donar gràcies a Déu: molts testimonis de la seva fidelitat i servei, de la seva donació i estima, de la seva pau i alegria, de la fe, esperança i caritat, del seu treball fet amb lucidesa i saviesa.

El Senyor, amb la seva providència, va voler que tingués el goig d'administrar els darrers sagraments a mossèn Vicenç unes hores abans del seu traspàs a la casa del Pare, en el llit de l'hospital. Va rebre la gràcia consoladora de l'amor de Déu de les meves mans amb la benedicció apostòlica, la unció dels malalts i la comunió eucarística en forma de viàtic. La comunió en forma de viàtic és el veritable darrer sagrament del cristià per a emprendre el camí del «pas» fins a la vida eterna. «La comunió amb la carn del Crist resuscitat, vivificada, "que vivifica per l'Esperit" (PO 5), conserva, augmenta i renova la vida de gràcia rebuda en el baptisme. Aquest creixement de la vida cristiana té necessitat de ser alimentat per la comunió eucarística, pa del nostre pelegrinatge, fins al moment de la mort, en què se'ns donarà com a viàtic» (CEC, núm. 1392).
Agraeixo al Senyor el do d'haver pogut servir amb els sagraments i la pregària de

l'Església Mn. Vicenç Esmarats. És per a mi un consol de pare i germà en el sacerdoci poder servir el qui fou sempre, i per al ministeri episcopal directament, un servidor fidel. Així li ho vaig expressar en el comiat: «Mossèn Vicenç, feu molta feina i molt ben feta.»

I això que li vaig dir és manifest també per a tots vosaltres, germans i germanes. Amb la seva edat i amb la seva salut precària, ell no va deixar de treballar en els ministeris encomanats. El seu gaudi, la seva felicitat era la de servir sempre l'Església diocesana, sabent que així responia al Senyor que l'havia cridat en la seva joventut a treballar a la seva vinya, deixant altres coses que el món li oferia. Mn. Vicenç Esmarats ha mort exercint el seu ministeri, i en concret en els darrers temps i fins al darrer alè de la seva vida, com a delegat episcopal per a les Causes dels Sants i vice-postulador de les causes de canonització de «Josefina Vilaseca» i «Jaume Serra i altres companys màrtirs de la persecució religiosa dels anys trenta del segle passat al nostre país».

Per això en aquest moment, encara que ens dol que ens hagi deixat, perquè encara li quedava tanta feina per fer, no podem fer res més que donar gràcies a Déu per tots els dons de la seva vida sacerdotal que la nostra diòcesi en els diferents ministeris encomanats ha rebut en els cinquanta-vuit anys del seu sacerdocí ministerial: formador i professor, consiliari i capellà,

secretari general -canceller i canonge... Tots aquests ministeris són testimonis de la seva capacitat de donació total i lliurament fidel. La seva llarga vida, vuitanta-set anys, han estat de donació a Déu en el servei a l'Església en els seus germans.

Germans, som en el temps de Pasqua i la primera lectura que hem escoltat ens fa posar la nostra mirada vers la plenitud de la vida a la qual som cridats: *Vaig veure un cel nou i una terra nova*. El cristià, pel do de la fe en Crist i el sagrament del baptisme, participa ja en la vida terrenal d'aquesta esperança que li fa esperar el cel nou i la terra nova. Amb Crist ressuscitat el món nou ja ha començat. La resurrecció dels morts té en ell la primícia del que serà per a tots nosaltres. El camí de la humanitat il·luminada per la fe cristiana és la plenitud de la vida en Déu.

El nostre germà, Mn. Esmarats, rebé en la seva família i en el seu poble i parròquia natal de Sant Hipòlit de Voltregà la llavor d'aquesta fe i d'aquesta vida, que fa mirar el futur amb esperança, estimant la terra que el Senyor ens ha donat, amb la seva bellesa, la seva història, les seves pobreses i riqueses, el seu pecat i la seva gràcia. La mirada de la fe sap veure més enllà de la realitat humana i en aquesta mateixa realitat humana la presència de l'amor misericordiós de Déu, que estima la humanitat i la convida continuament a acollir el do gratuït d'aquest amor misericordiós de Déu.

Hem escoltat en la lectura del llibre de l'Apocalipsi: *És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà els llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat*. La mirada del profeta és posada en la plenitud de la vida. El cel per als cristians no és el «lloc» on solament habita Déu en la seva Trinitat Santíssima; sinó que el cel és el «gran aplec» de la humanitat redimida per Crist amb Déu. Nosaltres sabem que en el cel habiten els «sants», germans nostres que han fet el camí per aquest món, com tots nosaltres, acollint la gràcia de Déu i respondent amb fidelitat al do rebut. Els sants són també sol·licitos dels qui encara pelegrinem per aquest món. Llegim en el Concili Vaticà II: «Pel fet que els benaurats estan més íntimament units al Crist, consoliden tota l'Església en la santedat amb més eficàcia... No paren d'intercedir per nosaltres prop del Pare, tot presentant els mèrits que, gràcies a l'únic Mitjancer de Déu i els homes, Jesucrist, van guanyar aquí a la terra servint en tot el Senyor... La seva sol·licitud de germans ajuda molt la nostra feblesa» (LG, 49). Mossèn Vicenç va escriure en el butlletí informatiu sobre la vida i fama de martiri de la serventa de Déu Josefina Vilaseca: «Els sants són la glòria de l'Església. La seva més autèntica representació. No sols els canonitzats, sinó tots aquells que no ho seran mai però són sants de veritat als ulls de Déu» (núm. 6). La fe i esperança de mos-

sèn Vicenç fou clarament aquesta, amb la certesa de l'acció de la misericòrdia de Déu en el cor dels creients i cercant i discernint els models de santedat, per les virtuts i pel martiri. Per això, no puc deixar de dir que tinc la certesa que mossèn Vicenç, sacerdot fidel de Crist, segons el seu cor, ha estat rebut en el cel per tants i tants germans nostres a qui en aquest món ell ha servit i ara són davant Déu, vivint amb Déu, contemplant la seva cara en l'eternitat de la vida per sempre.

Ha mort un sacerdot en l'Any Sacerdotal. Ha mort el delegat episcopal per a les Causes dels Sants en el primer any del pla diocesà de pastoral que té per títol i objectiu: *Sigueu sants!* El seu testimoni de vida ha de ser per a tots nosaltres un esperó per a viure la santedat en la nostra vocació pròpia en el si de l'Església. El seu sacerdoci lliurat com el «gra de blat» serà certament collita d'eternitat per a ell i per a tots els qui ell ha servit fidelment. La mort d'un sacerdot ha de ser sempre una ocasió propícia per a demanar a Déu que tingui pietat de la seva Església que pelegrina per aquest món i ens faci el do de les vocacions a la vida sacerdotal que necessitem per a poder servir les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi. Perdem un sacerdot, però guanyem, confiant en la misericòrdia infinita de Déu, un intercessor davant el Pare. Així sigui.

GLOSSA SETMANAL

ESTIMAR ÉS LA PLENITUD DE LA LLEI (Rm 13,10)

Els deu manaments de la Llei de Déu tenen el seu resum en aquests que brollen del mateixos llavis de Jesús: *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament... Estima els altres com a tu mateix* (Mt 22,37.39), i en aquestes paraules de sant Pau: *Estimar és la plenitud de la Llei* (Rm 13,10). Per això sempre és bo que recordem la importància de l'amor en la nostra vida.

El Pla Diocesà de Pastoral ens recorda, tot parlant de la santedat, la importància de la caritat: «Parlar de santedat en la Tradició de l'Església i, per això mateix, en el Concili Vaticà II, és parlar de caritat. La caritat és l'ànima de la santedat, a la qual tots som cridats. "Ella dirigeix tots els mitjans de santificació, els dona la seva ànima i els condueix al seu fi" (LG, 42). Per això l'autèntic deixeble de Crist és el qui viu la caritat, tant envers Déu, com envers el proïsme» (*Sigueu sants!*, p. 21).

I el temps de Quaresma que estem vivint ens demana de créixer en totes les virtuts i especialment en la virtut de la caritat. Cap al final de la Quaresma, en l'oració col·lecta del cinquè diumenge, demanarem al Pare: «Us demanem, Senyor, la gràcia de progressar continuament en aquella caritat, per la qual el vostre Fill va estimar tant el món que es va lliurar a la mort.»